

РЕШЕНИЕ

№ 986

гр. София, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 07.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **7113** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от КСО вр. чл.145 – чл.178 АПК.

Образувано е по жалба на З. Я. З. от [населено място], подадена чрез адв. Т. Р. от САК, надлежно упълномощен, срещу Решение № 2153-21-86/11.05.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С. – град, с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу разпореждане № [ЕГН] от 23.01.2020г. на ръководител „ПО“. С посоченото разпореждане, на основание чл.68 ал.1 и 2 от КСО във вр. с параграф 22ц ал.1 от ПЗР на КСО е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателката в размер на 453,46 лв. считано от 26.07.2029г. (датата на подаване на заявлението за отпускане на пенсия). Решението и потвърденото с него разпореждане се оспорват с доводи, че с предходно заявление за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст З. З. е представила документи за осигурителен стаж и доход – Удостоверение УП-3 с изх.№ 131/11.05.1995г. издадено от ДФ „Транстехника“ СО Вагоностроене, в което е отразен осигурителен стаж за периода 13.08.1991г. – 31.03.1996г. , положен при условията на първа категория труд, както и представила Удостоверение УП-2 с изх.№ 132/11.05.1995г. , издадено отново от ДФ „Транстехника“ СО Вагоностроене, в което е отразен осигурителен стаж за периода 01.01.1992г. – 31.12.1994г., положен при условията на първа категория труд, данните в които документи не са зачетени в издаденото разпореждане. Поддържа се липса на фактически и правни основания за издаване на оспореното решение, както и наличието на изтекла абсолютна погасителна давност за предприемане на действия по проверка на положения от жалбоподателката трудов и/или осигурителен стаж.

Поддържа се неправилно приложение на нормата на пар.9 ал.1 от ПЗР на КСО, с доводи, че с тази норма е създадена законова презумпция за зачитане на положения трудов стаж до 31.12.1999г. и приравняването му като осигурителен стаж по КСО без да е предвидена законова процедура за проверка на издадените документи преди 01.01.2000г. Развита са доводи и за неправилно приложение на чл.40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. Иска се отмяна на решението и потвърденото с него разпореждане. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Р., който поддържа жалбата.

Ответникът – на Директора на ТП на НОИ С. – град се представлява от юрисконсулт В., която оспорва жалбата, представя писмени доказателства и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В позиция по същество и в представени писмени бележки моли за отхвърляне на жалбата, както и за изключване от доказателствата по делото на документи, по отношение на които съдът откри производство по чл.193 от ГПК.

Административен съд София - град, въз основа на представената административна преписка и допълнително събраните доказателствата приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление с вх. № 427/15.10.2004 г. (л.10-12) жалбоподателката З. е поискала отпускане на пенсия за инвалидност поради общо заболяване по чл. 74, ал. 1 от КСО, като е представила документи по чл. 1, ал. 1 (в приложимата редакция, обн. в ДВ, бр. 36 от 2001 г.) от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) за преценка на правото и определяне размера на пенсията. Сред представените документи, посочени на стр.2 от заявлението, е и Удостоверение обр. УП-3 № 93/01.04.1996 г., издаден от С.Т.З. „В.” С., с вписан трудов стаж за периода от 12.08.1991 г. до 01.04.1996 г. или общо 04 години, 08 месеца и 09 дни, на длъжността „Б.. 6 разряд”. С подаденото заявление на 15.10.2004 г., съобразно текста в заключителната му част, над подписа на заявителя, З. Я. З. е декларирала, че няма неописан осигурителен стаж.

С разпореждане № [ЕГН] от 27.10.2004 г. на Ръководител „ПО” са отпуснати лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване и социална пенсия за инвалидност на жалбоподателката, по подаденото заявление на 15.10.2004 г., като до отстраняване на установени несъответствия между подадените документи за пенсиониране и информацията в персоналният регистър на НОИ, пенсията е отпусната в минимален размер съгласно чл. 75, ал. 4 от КСО.

С писмо № П 71- 12/20.10.2004 г. (л.47) на основание чл. 1, ал. 5 от НПОС, З. З. е уведомена за наличие на нередовни документи към заявлението ѝ за отпускане на пенсия, като ѝ е предоставена възможност в законовия тримесечен срок да ги отстрани. На 18.11.2004 г. жалбоподателката се е явила в НОИ и е декларирала, „че не може да представи трудовата книжка”, както и че не е работила в периодите 08.10.1998г. – 04.01.1999г. и 04.12.1999г. – 31.12.1999г. (л.48).

С писмо № П 71-12/22.11.2004 г. (л.49) на СУ „Социално осигуряване“ е поискано от „И. Т. Холдинг”, клон С. „В.” потвърждаване на информацията, отразена в представеното от жалбоподателката към заявлението ѝ за отпускане на пенсия за ИОЗ, удостоверение обр. УП-3 № 93/01.04.1996 г. за периода от 12.08.1991 г. до 01.04.1996 г. В отговор изх. № 37/03.12.2004 г. (л.51) представляващия „И. Т. Холдинг”, клон С. „В.” е посочил, че „не е издавано УП-30 № 93/01.04.1996 г. на З. Я. З., ЕГН [ЕГН]”, както и че в „счетоводни архив няма данни за лице работило в завода под това име”.

На основание чл. 99, ал. 1, т. 1 от КСО е постановено разпореждане № [ЕГН] от 23.03.2005 г. на Ръководител „ПО”, с което е изменена отпуснатата лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, при установен осигурителен стаж до датата на инвалидизиране - 14.05.2004 г. в размер на 25 години, 04 месеца и 26 дни, като във влязлото в сила разпореждане изрично е отбелязано, че не се зачита осигурителния стаж за периода от 12.08.1991 г. до 01.04.1996 г. по образец УП-30 № 93/01.04.1996 г., т.к. сочения за издател на образца осигурител е удостоверил с писмо изх. № 37 от 03.12.2004 г., че не е издавал образца, както и че в разплащателните му ведомости липсват данни за жалбоподателката.

С последващи разпореждания отпуснатата пенсия за осигурителен стаж и възраст и социалната пенсия за инвалидност на жалбоподателката са осъвременявани и преизчислявани, съгласно действащите законови разпоредби.

Със заявление вх. № МП-108758/20.12.2012 г. З. Я. З. е поискала възстановяване на пенсията за инвалидност, поради общо заболяване (ИОЗ), като към депозираното заявление е приложила Експертно решение (ЕР) от 10.10.2012 г. на ТЕЛК, както и Удостоверение обр. УП-2 № 132/11.05.1999 г., Удостоверение обр. УП-30 с № 131/11.05.1999 г. и трудова книжка № 864 от 13.08.1991 г., издадени от ДФ ”Транстехника” СО „Вагоностроене”.

С разпореждане № [ЕГН] от 17.01.2013 г. на длъжностно лице по „ПО”, на основание чл. 97 от КСО, са възобновени отпуснатите пенсии: личната пенсия за ИОЗ и социалната пенсия за инвалидност на жалбоподателката. С молба вх. № МП-62774/27.06.2013 г. жалбоподателката е поискала преизчисляване на отпуснатата ѝ лична пенсия, като е заявила, че желае пенсията ѝ да бъде определена от брутното трудово възнаграждение за периода от 01.01.1992 г. до 31.12.1994 г., като в тази връзка е приложила удостоверение обр. УП-15 № ОА-УП-15-502/24.06.2013 г., издадено от архивохранилище към ТП на НОИ, за периода 01.01.1992 г. - 31.12.1994 г., на длъжност “почиствач на отливки в леярнен цех” при работодател ДФ „С.” С. и брутно трудово възнаграждение в размер на 414 329,00 лв.

С последващи разпореждания от 07.03.2013 г., 01.04.2013 г., 04.07.2013 г., 12.09.2014 г., 01.07.2014 г. и 02.02.2015 г. по подадени заявления на З. Я. З. отпуснатите пенсии: лична пенсия за ИОЗ и социална пенсия за инвалидност са преизчислени по реда на чл. 21, ал. 2, 3 от НПОС и осъвременени съгласно законовите разпоредби.

Със заявление вх. № 2123-21-1072/21.03.2016 г. З. Я. З. е поискала отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1,2 от КСО и повторно е посочила към описа на представени документи за осигурителен стаж и доход, и следните документи:

1. Трудова книжка № 864 от 13.08.1991 г., издадена от ДФ „Транстехника” СО „Вагоностроене”, в която наличните записи са единствено и само за трудов стаж от сочения за издател на трудовата книжка осигурител ДФ ”Транстехника” СО „Вагоностроене” и касаят периода: 13.08.1991 г. - 31.03.1996 г., на длъжност “почиствач на отливки в леярнен цех” ;

2. Удостоверение обр. УП-3 с № 131/11.05.1999 г., издадено от ДФ ”Транстехника” СО „Вагоностроене”, с вписан трудов стаж за периода: 13.08.1991 г. - 31.03.1996 г. или всичко 04 години, 07 месеца и 18 дни, на длъжност “почиствач на отливки в леярна”.

В удостоверението е вписано, че трудът е първа категория съгласно т. 4, буква „м” от ПКТП;

3. Удостоверение обр. УП-2 № 132/11.05.1999 г., издадено от ДФ "Транстехника" СО „Вагоностроене“, за осигурителен доход за периода 01.01.1992 г. до 31.12.1994 г., на длъжност "почистван на отливки в леярна", в размер на 397 624 лв.;

4. Удостоверение обр. УП-15 № ОА-УП-15-502/24.06.2013 г., издадено от архивохранилище към ТП на НОИ (л.124), за периода 01.01.1992 г. -31.12.1994 г., на длъжност "почистван на отливки в леярнен цех" при работодател ДФ „С.“ С. и брутно трудово възнаграждение в размер на 414 329,00 лв.

След извършване на преценка на представените и съдържащите се в пенсионната преписка документи, на основание чл. 99, ал. 1, т. 2 от КСО длъжностното лице по „ПО“ е постановило разпореждане № 540608/207/24.06.2016 г., с което е отменило влязлите в сила: разпореждане № [ЕГН]/04.07.2013 г. и последващите го разпореждания, като са изменени размерите на отпуснатата лична пенсия за ИОЗ и на социалната пенсия за инвалидност. С издаденият административен акт е определено, че предвид разпоредбата на чл. 114, ал. 2 от КСО надвзетата пенсия на З. Я. З. няма да се събира. В разпореждането е мотивирано незачитането на заявления като осигурителен стаж и доход в ДФ "Транстехника" СО „Вагоностроене“ и ДФ „С.“.

С уведомително писмо № 2112-21-1072#1/29.06.2016 г. (л.192) пенсионният орган е информирал жалбоподателката, че към датата на подаденото от нея заявление с вх. № 2123-21-1072/21.03.2016 г., с което същата е поискала отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст, е зачетен по представените редовни удостоверителни документи, общ осигурителен стаж превърнат към III-та категория труд в размер на 31 години, 11 месеца и 14 дни, при навършена възраст към датата на заявлението от 61 години, 09 месеца и 13 дни, като недостигащия осигурителен стаж за придобиване на правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1 от КСО е в размер от 03 години, 02 месеца и 16 дни. Жалбоподателката З. Я. З. е уведомена за възможността, предвидена по реда на чл. 9а. ал. 2.3 от КСО, а именно да внесе осигурителни вноски в размер на 2880,75 лв. за установения недостигащ осигурителен стаж от 3 години, 2 месеца и 16 дни.

С последващи разпореждания от 01.07.2017 г., 01.10.2017 г., 01.07.2018 г., 04.02.2019 г., 01.07.2019 г. отпуснатите пенсии на З. Я. З. са преизчислявани съгласно законовите разпоредби.

Със заявление вх. № 2113-21-6068/26.07.2019 г. З. Я. З. повторно е поискала отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1,2 от КСО, като с писмо вх. № 2113-21-6068#1/05.09.2019 г. е приложила и удостоверение за раждане № 020391 от 07.03.1995 г. С разпореждане № [ЕГН] от 23.01.2020 г. на длъжностното лице по "ПО", е отпуснатата лична пенсия за ОСВ на жалбоподателката, при зачетен осигурителен стаж в размер на 36 години 08 месеца и 04 дни от III-та категория, навършена възраст към датата на подаденото заявление - 65 години и 01 месец и определен размер на личната пенсия от 453,46 лева, считано от 26.07.2019 г. На основание чл. 95, ал. 1, т. 4 от КСО е спряна личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

Това разпореждане е обжалвано от жалбоподателката пред директора на ТП на НОИ С. – град, който с Решение № 2153-21-86/11.05.2020г. е оставил без уважение жалбата като неоснователна.

Мотивите на административния орган, развити в решението на директора на ТП на НОИ С. -град са свързани с основния спорен въпрос - следва ли да бъде зачетено за

осигурителен стаж на жалбоподателката времето 13.08.1991 г. - 31.03.1996 г., на длъжност "почиствач на отливки в леярнен цех" в ДФ "Транстехника" СО „Вагоностроене“ съгласно представени удостоверения: обр. УП-30 с № 131/11.05.1999 г. и обр. УП-2 № 132/11.05.1999 г. и трудова книжка № 864 от 13.08.1991 г.

В решението е прието, че с първоначално подаденото си заявление с вх. № 427/15.10.2004 г. за отпускане на пенсия за инвалидност поради общо заболяване З. Я. З. е представила Удостоверение обр. УП-30 № 93/01.04.1996 г. за част от спорния период, времето от 12.08.1991 г. до 01.04.1996 г., за който документ е прието за установено, че не е издаден от сочения за осигурител издател (различен от ДФ "Транстехника" СО „Вагоностроене“) и съответно същия не удостоверява осигурителния стаж, положен в С.Т.З. „В.“ С..

Прието е, че с молба № МП-62774/27.06.2013 г., жалбоподателката е представила и е поискала да се ползва от приложеното удостоверение обр. УП-15 № ОА-УП-15-502/24.06.2013 г., издадено от архивохранилище към ТП на НОИ, за периода 01.01.1992 г. - 31.12.1994 г., на длъжност "почиствач на отливки в леярнен цех" при работодател ДФ „С.“ С. и брутно трудово възнаграждение в размер на 414 329,00 лв. Този документ, е представен отново и на 21.03.2016 г. със заявление с вх. № 2123-21-1072, съгласно което З. Я. З. е поискала отпускане на лична пенсия за ОСВ.

По отношение на удостоверителните документи за осигурителния стаж и доход, посочен като положен в ДФ "Транстехника" СО „Вагоностроене“ и ДФ „С.“ С., административния орган е извършил преценка, съобразно чл. 40, ал. 2 от АПК сочещ, че силата на писмените доказателства се определя съобразно нормативните актове, действали по времето и мястото, където те са съставени, освен ако това е несъвместимо с разпоредби на българското право. Приел е за установено съществуването на редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положения трудов/осигурителен стаж от З. Я. З. в ДФ "Транстехника" СО „Вагоностроене“ и ДФ „С.“ в представените удостоверения обр. УП-30 с № 131/11.05.1999 г., трудова книжка № 864 от 13.08.1991 г. и удостоверение обр. УГ1-2 № 132/11.05.1999 г., издадени от ДФ "Транстехника" СО „Вагоностроене“, а именно:

В удостоверение образец УП-30 № 131/11.05.1999 г., с вписан трудов стаж за периода: 13.08.1991 г. - 31.03.1996 г. или всичко 04 години, 07 месеца и 18 дни, на длъжност "почиствач на отливки-леярна" не е отбелязано въз основа на какви изплащателни ведомости е издадено и къде се намират същите, в образеца е вписан за адрес на предприятието издател - ДФ "Транстехника" СО „Вагоностроене": [населено място], [улица]. Съгласно Решение № 50 на МС от 1989 г. от обнародването в ДВ на регистрацията на ДФ "Транстехника" прекратяват дейността си: СО "Вагоностроене", Железопътен завод „Г. Д.", Вагонен завод "Червено знаме" - Б., Вагонен завод - Д., Завод за трамваи - С., Предприятие за изграждане на материална база - С., всички от СО "Вагоностроене". В удостоверението е посочено, че положения труд за периода: 13.08.1991 г. - 31.03.1996 г., е първа категория труд съгласно т. 4, буква „м" от ПКТП /отм./, но към посочената дата - 11.05.1999 г. на издаване на удостоверението, липсва сочената като буква „м", както и съответстващ текст, определящ длъжността "почиствач на отливки-леярна" към длъжностите, чийто труд е от първа категория. С оглед обстоятелството, че удостоверението съдържа невярна информация към датата на издаване, то е определено от директора на ТП на НОИ С. – град като нередовен документ, който не може да служи за удостоверяване на осигурителен стаж, тъй като

не е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 40 от НПОС.

По отношение на стажа, удостоверен в трудова книжка № 864 от 13.08.1991 г. за периода 13.08.1991 г. - 31.03.1996 г. от осигурител ДФ "Транстехника" СО „Вагоностроене“ е прието, че същата удостоверява стаж, положен при осигурител, който към началото и края на полагането на стажа се явява несъществуващ, тъй като с Решение № 50/1989 г. на МС, Софийски градски съд, на основание чл. 11, ал. 2 от Указа за стопанската дейност е обнародвал в ДВ, бр. 40 от 26.05.1989 г., регистрацията под № 27/25.04.1989 г. на Държавна фирма "Транстехника" и прекратяването на дейността на СО "Вагоностроене". В този смисъл полагането на труд в несъществуващ осигурител, със сочено в книжката наименование ДФ "Транстехника" СО „Вагоностроене“, е обективно невъзможно, вследствие на което не може да бъде възприето, че при него е полаган труд, както и че този период следва да бъде зачетен за трудов или осигурителен стаж. Към датата на заверката на трудовата книжка - 31.03.1996 г., така и към датата на издаване на удостоверенията обр. УП-30 с № 131/11.05.1999 г. и обр. УП-2 № 132/11.05.1999 г., Държавна фирма "Транстехника" не съществува като правен субект. Съгласно Заповед № РД-17-107/28.06.1991 г. ДФ "Транстехника" е прекратена, считано от 30.06.1991 г. /обн. ДВ бр. 103/13.12.1991 г./.

Въз основа на тези установявания е изведен извод, че посочените удостоверения и отбелязването в трудовата книжка нямат материална доказателствена сила и са нередовни документи, поради което удостоверения с тях стаж не може да бъде зачетен.

В решението си административния орган е изложил и мотиви по отношение на издаденото от Обединения осигурителен архив на ТП на НОИ- С. град удостоверение за осигурителен доход в ДФ С. - удостоверение обр. УП-15 № ОА-УП-15-502/24.06.2013 г. за периода от 01.01.1992 г. до 31.12.1994 г. за осигурителен доход в размер на 414 329,00 лв. , което е издадено въз основа на разплащателни ведомости на ДФ С., намиращи се в Обединен асигурителен архив /ООА/ към ТП на НОИ - [населено място]. Изложил е аргументи, че с предаването на разплащателните ведомости в ТП на НОИ не се санират евентуални техни пороци относно форма и съдържание, като пенсионният орган има право да преценява образците, издадени от ТП на НОИ въз основа на приети за съхранение ведомости, по абсолютно същия начин, както и всеки друг образец за осигурителен доход или за осигурителен стаж. Посочил е, че във вр. с предадената разплащателна документация на осигурителя ДФ „С.“ е образувана прокурорска преписка вх. № 23749/2014 г. по описа на ОД на МВР - [населено място], изпратена с постановление от 13.03.2015 г. на Софийска районна прокуратура по компетентност, където е образувана преписка № 11356/2015 г., която към настоящия момент също не е приключила.

Изложил мотиви и по отношение на представено от З. Я. З. удостоверение за раждане № 020391 от 07.03.1995 г., на детето й Ц. З. З. на 26.10.1994 г.

приемайки, че раждането представлява обективно и неотстранимо по волята на дадено лице препятствие същото да полага труд, който да представлява основание за неговото осигуряване и съответно за придобиването на действителен осигурителен стаж и доход.

В заключение директора на ТП на НОИ е приел за безспорно, че жалбоподателката З. Я. З. не е полагала труд в посочения период при ДФ "Транстехника" СО „Вагоностроене“ (по Удостоверения обр. УП-30 с № 131/11.05.1999 г. и обр. УП-2 № 132/11.05.1999 г., както и трудова книжка № 864 от 13.08.1991 г.) и ДФ "С." (по удостоверение обр. УП-15 № ОА-УП-15-502/24.06.2013 г.), а представените документи, издадени от ДФ "Транстехника" СО „Вагоностроене“ не могат да бъдат приети като официални удостоверителни документи, които се ползват с материална доказателствена сила за отразените в тях обстоятелства, поради което, удостовереният в тях стаж и осигурителен доход не може да бъде зачетен, а Разпореждане № [ЕГН] от 23.01.2020 г. на длъжностно лице по „ПО“ при ТП на НОИ С. - град, е което на основание чл. 68. ал. 1,2 от КСО, във връзка с § 22ц, ал. 1 от ПРЗ на КСО, с което е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ на жалбоподателката, е правилно и законосъобразно постановено.

В хода на съдебното производство, по искане на ответника е открито производство по оспорване по реда на чл.193 от ГПК на истинността на Трудова книжка № 864 на жалбоподателката З. Я. З. от 13.08.1991 г., в частта относно удостоверяване на трудовия стаж на жалбоподателката в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“, на съдържанието на удостоверение обр. УП-30 изх. 131/11.05.1999 г., издадено от ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“, както и на удостоверение обр. УП-2 изх. № 132/11.05.1999 г., издадено от ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“.

По отношение оспорването на Трудова книжка № 864 на жалбоподателката З. Я. З. от 13.08.1991 г., в частта относно удостоверяване на трудовия стаж на жалбоподателката в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“. Издател на трудовата книжка е ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“ (л.181-183). Записите на стр.6 и 7 от ТК са единствено по отношение на стажа в тази фирма за периода 03.08.1991г. – 31.03.1996г. Стаж за същия период е установен и с удостоверение образец УП-30 № 131/11.05.1999 г. С Решение № 50/1989 г. на МС, СГС, на основание чл. 11, ал, 2 от Указа за стопанската дейност е обнародвал в ДВ, бр. 40 от 26.05.1989 г., регистрацията под № 27/25.04.1989 г. на Държавна фирма “Транстехника” и прекратяването на дейността на СО “Вагоностроене”. Съдът приема за доказано, че

трудова книжка установява полагането на труд в несъществуващ осигурител, доколкото в книжката осигурителя е посочен с наименование ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“, съществуването на който към датата на издаване на ТК и полагането на труд при този осигурител за посочения период, е обективно невъзможно.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК,съдът приема, че Трудова книжка № 864 на жалбоподателката З. Я. З. от 13.08.1991 г., в частта относно удостоверяване на трудовия стаж на жалбоподателката в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“ е неистински документ по смисъла на чл. 193 от ГПК и като такъв следва да бъде изключен като доказателство по делото.

По отношение на оспорването на удостоверение обр. УП-3 изх. 131/11.05.1999 г., издадено от ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“ (л.172), в което е удостоверен трудов стаж за периода 13.08.1991г. – 31.03.1996г. на длъжност почиствач на отливки – леярна, в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“.

В осигурителния архив на НОИ в периода 2012г. – 2013г. са предадени ведомости за заплати на ДФ „С.“ (заличена) като правопреемник на ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“. СО "Вагоностроене" е създадено от 01.01.1987 г. с Разпореждане № 5 на Бюрото на МС от 27.01.1987 г. (обн. ДВ, бр. 11/10.02.1987 г.), като в състава му влизат заводите: Вагонен завод "Червено знаме" - Б., Вагонен завод - Д., и Железопътен завод -С.. Във връзка с Решение № 50/1989 г. на Министерския съвет, Софийският градски съд на основание чл. 11, ал. 2 от Указа за стопанската дейност е обнародвал в ДВ, бр. 40 от 26.05.1989 г. регистрация на Държавна фирма "Транстехника" под № 27/25.04.1989 г., като от обнародване на регистрацията се прекратява дейността на СО "Вагоностроене", "Железопътен завод" С., Вагонен завод "Червено знаме" - Б., Вагонен завод "А. Ж." Д., Завод за трамваи - С., Предприятие за изграждане на материална база - С., всички от СО "Вагоностроене". Фирма "Транстехника" поема активите и пасивите на прекратените юридически лица по баланса им към 31.01.1989 г., както и другите им права и задължения. Изложеното сочи, че в периода, за който в удостоверението е посочено че жалбоподателката е работила в на длъжност "почиствач на отливки – леярна", в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“, този работодател не е съществувал като структура в правния мир, поради което и обективно няма как жалбоподателката да е престирала труд и придобила осигурителен стаж при този работодател.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че удостоверение образец УП-3 изх. 131/11.05.1999 г.,

издадено от ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“ е неистински документ и като такъв следва да бъде изключен като доказателство по делото.

Идентични са и установяванията по делото във вр. с оспорването на удостоверение обр. УП-2 изх. № 132/11.05.1999 г., издадено от ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“ за осигурителен доход в размер на 397 624 лв., за периода 01.01.1992 г. до 31.12.1994 г., на длъжност “почистван на отливки в леярна”, поради което и този документ, на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема за неистински документ, който като такъв следва да бъде изключен като доказателство по делото.

По отношение на представеното Удостоверение обр. УП-15 № ОА-УП-15-502/24.06.2013г. , издадено от архивохранилище към ТП на НОИ (л.124), за периода 01.01.1992 г. -31.12.1994 г., на длъжност “почиствач на отливки в леярнен цех” при работодател ДФ „С.” С. и брутно трудово възнаграждение в размер на 414 329,00 лв. съдът намира, че приемането на разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правопреемник, както е настоящия случай, се урежда с Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правопреемник. В чл. 2 от Инструкцията се изброяват изчерпателно случаите, при които посочените документи не се приемат: ако е изтекъл установеният от закона срок за съхранението им; ако осигурителите имат правопреемник; ако разплащателните ведомости и документи, удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход, не са оформени и/или подписани съгласно действащия към датата на съставянето им ред, както и когато физическото им състояние не позволява да бъдат използвани за удостоверяване на осигурителни права. От цитираната норма е видно, че за ТП на НОИ е създадено задължение за приемане на разплащателни ведомости на осигурителите по чл. 1 от Инструкция № 5 от 30.06.2005г. с изчерпателно предвидени изключения, които касаят само външни недостатъци на документите, но не и съдържанието им. Така, ТП на НОИ нямат правомощия за извършване на преценка относно истинността на приетите ведомости. Както при приемане на ведомости, така и при издаване на документи въз основа на данните в тях, от ТП на НОИ не се изследва детайлно съдържанието на приетата разплащателна и трудовоправна документация - вписаните лица, автентичността на подписите, начислените суми за основна заплата, за клас прослужено време, премиални възнаграждения и други. Приемането на разплащателна документация от ТП на НОИ няма за правна последица

задължителна доказателствена сила на съдържащите се в нея данни.

Поради това - издадените от ТП на НОИ образци следва да се ценят от пенсионния орган по същия начин, както и останалите документи по чл. 40 от НПОС, като обстоятелството, че издателят им е ТП на НОИ, не им придава особен статут.

От приетото като доказателство Постановление за прекратяване на досъдебно производство от 02.03.2021г. по ДП № 42/2020г. на НСлС, преписка № 17 672/2019г. на СГП (л.346-358) се установява, че досъдебното производство е било образувано за престъпление по чл.308 ал.1 от НК. Предмет на разследване по ДП са били действия на неустановени лица, които са съставили официални документи – удостоверения за осигурителен стаж и доход УП-2 и УП-3, на които бил придаден вид, че произхождат от ДФ „С.“, както и действия на 143 лица, представили тези документи в периода от 2014г. до средата на 2015г. в ТП на НОИ С. – град, във вр. с подадени от тях заявления за отпускане на пенсия за ОСВ или за инвалидност поради общо заболяване, като за част от лицата са били представени и документи, доказващи стаж в ДФ Транстехника, СО Вагоностроене и ЖП завод „Г.Д.“ Съобразно приетото за установено в постановлението – от показанията на разпитаните по делото лица – представили документите, се установява, че те не са работили в посочените предприятия, но поради недостиг на осигурителен стаж са получили документите срещу заплащане, вкл. и от Щ. Щ., който е бивш служител на ДФ С..

В постановлението е посочено, че от създаването на ДФ С. на 13.08.1990г. неин временен управител е бил Д. Р. К., но името на К. не е посочено в документите, изследвани при разследването. Наказателното производство за престъплението по чл.308 ал.1 от НК е прекратено, поради изтекла абсолютна давност. Постановлението за прекратяване е било обект на съдебен контрол и потвърдено с Определение от 12.05.2021г. на Софийски апелативен съд, видно от писмо № 17672/2019г. от 07.06.2021г. на СГП. (л.345).

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган по чл. 117, ал. 3 КСО, в предписаната от закона форма, с посочване на фактически и правни основания за издаването му.

По отношение на спазването на процесуалните правила и съответствието на оспорените актове с материалния закон съдът намира следното:

Въз основа на представените от жалбоподателката редовни документи, със заявлението за отпускане на пенсия длъжностното лице по пенсионно осигуряване към 21.03.2016 г. е зачело общ осигурителен стаж превърнат

към трета категория труд в размер на 31 години, 11 месеца и 14 дни, при навършена възраст към датата на заявлението от 61 години, 09 месеца и 13 дни, като за недостигащия осигурителен стаж за придобиване на правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1 от КСО в размер от 03 години, 02 месеца и 16 дни е уведомило жалбоподателката за възможността, предвидена по реда на чл. 9а. ал. 2.3 от КСО а именно да внесе осигурителни вноски за установения недостигащ осигурителен стаж.

След направена преценка на правото на пенсия, с разпореждане № [ЕГН] от 23.01.2020г. на ръководител „ПО“, на основание чл.68 ал.1 и 2 от КСО във вр. с параграф 22ц ал.1 от ПЗР на КСО е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателката в размер на 453,46 лв., считано от 26.07.2019г.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. При анализ на тази разпоредба се налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл.40, ал.1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 30, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС.

Неправилно от жалбоподателя се тълкува и разпоредбата на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО. Разпоредбата приравнява трудовия стаж до 31.12.1999 г. на осигурителен по КСО, а не съдържа твърдяното от жалбоподателя задължение пенсионният орган да зачита стажа преди тази дата. Последното противоречи както на дискреционната власт на последния и правото му на преценка, така и на административноправния принцип за законност и истинност на административния акт.

Законосъобразно в административното производство административния орган се е произнесъл по отношение на записите в трудовата книжка на жалбоподателката - № 864/13.08.1991г. Няма спор, че разпоредбата на чл.347 от КТ определя трудовата книжка като официален

удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника, но както вече бе отбелязано по-горе, посочената трудова книжка е издадена от несъществуващ към момента на издаването ѝ работодател, поради което и съдът я изключи от доказателствата по делото. Поради това и трудовата книжка не се явява годно доказателствено средство относно стажа на жалбоподателката в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“.

Съгласно разпоредбите на Инструкция № 5 от 30.06.2005г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменик, разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правоприменик, какъвто е случаят с ДФ „С.“ се урежда с Наредбата. В чл. 2 от Инструкцията се изброяват изчерпателно случаите, при които посочените документи не се приемат: ако е изтекъл установеният от закона срок за съхранението им; ако осигурителите имат правоприменик; ако разплащателните ведомости и документи, удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход, не са оформени и/или подписани съгласно действащия към датата на съставянето им ред, както и когато физическото им състояние не позволява да бъдат използвани за удостоверяване на осигурителни права. От цитираната норма е видно, че за ТП на НОИ е създадено задължение за приемане на разплащателни ведомости на осигурителите по чл. 1 от Инструкция № 5 от 30.06.2005г. с лимитативно изброени изключения, които касаят само външни недостатъци на документите, но не и съдържанието им. ТП на НОИ нямат правомощия за извършване на преценка относно истинността на приетите ведомости. Както при приемане на ведомости, така и при издаване на документи въз основа на данните в тях, от ТП на НОИ, не се изследва детайлно съдържанието на приетата разплащателна и трудовоправна документация - вписаните лица, автентичността на подписите, начислените суми за основна заплата, за клас прослужено време, премиални възнаграждения и други. Сам по себе си акта на предаването и приемането на документите за съхраняване в ТП на НОИ не „узаконява“ вписаните в тях данни и не придава на последните задължителна доказателствена сила, която императивно да изключва всякаква последваща проверка.

Ведомостите за заплати на ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“ са били приети в Обединения осигурителен архив, съгласно реда, установен с Инструкция №5 от 30.06.2005г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменик, като предвид заличаването на ДФ

„Транстехника“ СО „Вагоностроене“, проверки от контролните органи на ТП на НОИ-С. град не са били извършени.

От всичко изложено дотук се налага извод, че оспорените актове са правилни като краен правен резултат и жалбата срещу тях следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода от спора и на основание чл.143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева, съобразно разпоредбите на чл.78, ал.8 от ГПК, чл.37 от ЗПП и чл.24 от НЗПП.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Я. З. от [населено място], срещу Решение № 2153-21-86/11.05.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С. – град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу разпореждане № [ЕГН] от 23.01.2020г. на Ръководителя по пенсионното осигуряване.

ОСЪЖДА З. Я. З. от [населено място], с ЕГН [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ–С.-град сумата от 150 лева,съставляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: